

“भीठे बच्चे-तिमी हौ कर्मयोगी, तिमीले हिँड्दा-डुल्दा यादको अभ्यास गर्नुपर्छ। एक बाबाको यादमा रहेर नरबाट नारायण बन्ने पुरुषार्थ गरा।”

प्रश्नः— निश्चयबुद्धि बच्चाहरूको मुख्य निशानी के हुन्छ?

उत्तरः— उनको बाबाको साथमा पूरा-पूरा लव हुन्छ। बाबाको हरेक आज्ञालाई पूरा-पूरा पालना गर्छन्। उनको बुद्धि बाहिर भट्किदैन। उनीहरू रातमा जागेर पनि बाबाको याद गर्छन्। यादमा रहेर भोजन बनाउँछन्।

गीतः— तूने रात गँवाई सोके...

ओम् शान्ति। पहिले तिमी बच्चाहरूलाई निश्चय हुनुपर्छ— बाबा यहाँको निवासी त हुनुहुन्छ। परमधामबाट यहाँ आएर हामीलाई पढाउनुहुन्छ। के पढाउनु हुन्छ? उच्च भन्दा उच्च बाबाले उच्च भन्दा उच्च मनुष्यबाट देवता बन्ने पढाइ पढाउनुहुन्छ। यो पढाइ प्रसिद्ध छ, यसद्वारा असुरबाट देवता अथवा बाँदरबाट मन्दिर लायक बन्छन्। यस समयमा मनुष्यको अनुहार हुन त मनुष्यको छ तर विकार बाँदर भन्दा पनि धेरै छन्। बाँदरमा भन्दा त मनुष्यमा धेरै तागत छ, सिकेर तागत प्राप्त गर्छन्। यहाँ पनि कोही बाबाबाट सिकेर स्वर्गको राजधानी स्थापना गर्छन्। कोही फेरि साइन्सको ज्ञान सिकेर नर्कको विनाश गराउँछन्। अवश्य स्थापना र विनाशको कार्य अहिले चलिरहेको छ। विनाश जहिले पनि पुरानो चीजको हुन्छ। उनीहरू सबैले रावणलाई सलाम गर्छन्। केवल तिमी नै हौ, जो रामलाई सलाम गर्छौ। तिमी बच्चाहरू राम र रावण दुवैलाई जान्दछौ। मनुष्यले भन्दछन्— व्यासले गीता सुनाएका हुन्। त्यसमा जुन भगवानुवाच शब्द लेखिएको छ, त्यो सत्य हो। तर भगवान्को नाम बदलेर झूटो गरिदिएका छन्। बाबाले कति सम्झाउनुहुन्छ— प्रदर्शनीमा केवल एउटै कुरा बुझेर जाऊन् गीताका भगवान् निराकार शिव हुनुहुन्छ, नकि मनुष्य, यो पनि बुझेका छैनन् यो पनि ड्रामामा निश्चित छ। केवल संन्यासी छन्, जसले आफूलाई दुःखी सम्झ्दैनन्। उनीहरू पनि दुःखी छन् अवश्य, तर भन्छन् हामी दुःखी छैनौ या त भन्छन् शरीर दुःखी हुन्छ। आत्मा कहाँ दुःखी हुन्छ र? आत्मा नै परमात्मा हो, त्यो कसरी दुःखी हुन्छ! यो उल्टो ज्ञान हो। अहिले छ नै झूट खण्ड। जब स्वर्ग थियो, त्यतिबेला सत्य खण्ड थियो। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— ड्रामा अनुसार दिन-प्रतिदिन दुःख बढ्दै जान्छ। जतिसुकै दान-पुण्य आदि गरे पनि परिणाम के निस्क्यो! तल नै गिर्दै गए। यस समय १०० प्रतिशत भ्रष्टाचारी नर्कवासी बनेका छन्। त्यसैले बाबा आउनु नै यस्तो समयमा हुन्छ, जब सबै दुःखी हुन्छन् र सबै कलाकार आइसकेका हुन्छन्। केही आउँदै पनि रहन्छन्। धेरैजसो आइसकेका छन्, अझै धेरै दुःखी हुनेछन्। भगवान्लाई याद गर्छन्। तिमीलाई त भगवान् स्वयं पढाउनुहुन्छ। त्यसैले कति राम्रो सँग पढ्नुपर्छ। बाबा, टिचर, सद्गुरु तीनै सँगै मिल्नु भएको छ। अब अरू कसको पासमा जाने? बाबा भन्नुहुन्छ— ठीक छ गृहस्थ व्यवहारमा बस, म निराकार परमात्माको मतमा चल्थौ भने तिमी श्रेष्ठ बन्न सक्छौ। अरू कुनै गुरु गोसाईंको मतमा नचल। तिमीले सोध्दछौ— परमपिता परमात्मा सँग तपाईंको के सम्बन्ध छ? गड फादर हुनुहुन्छ भने अवश्य बाबाबाट वर्सा मिल्नुपर्छ, नयाँ दुनियाँको। कसैको

बुद्धिमा पनि यो कुरा आउँदैन फादर अर्थात् रचयिता। स्वर्गको रचना रच्नेवाला। तर यहाँ हुनुहुन्छ निराकार। आत्मा पनि निराकार छ। यो मनुष्यलाई थाहै छैन। आत्माको रूप के हो? परमात्माको रूप के हो? आत्मा अविनाशी छ। परमात्मा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ। हरेक आत्मामा अविनाशी पार्ट भरिएको छ। यो कुरा जब सुन्छन्, मनुष्यको बुद्धि चक्कर खान्छ। जसले कल्प पहिले वर्सा लिएको छ, उसैले पुरुषार्थ अनुसार सबै कुरा बुझ्दछ। अब तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा पक्का निश्चय छ र बाबाको साथमा लव पनि छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— खाँदा-पिउँदा मलाई याद गर। यादबाट नै विकर्म विनाश हुन्छ र उच्च पद पाइन्छ। कोही त यहाँ बसेका छन् तर बुद्धि बाहिर भट्किरहेको छ। जसरी भक्तिमार्गमा हुन्छ। मायाको राज्य हो नि। बुद्धि बाहिर जान्छ त्यसैले धारणा हुँदैन। मुश्किलले कोही बाबाको आज्ञामा चल्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— शिरमा पापको बोझ धेरै छ त्यसैले रातमा जागेर मलाई याद गर, तिमीलाई धेरै मदत मिल्नेछ। हिँड्दा-डुल्दा पनि यादको अभ्यास गर। यादमा रहेर भोजन बनाऊ। यसमा धेरै मेहनत छ। घरी-घरी भुल्छन्। बच्चाहरूले अभ्यास धेरै राम्ररी गर्नुपर्छ। २४ घण्टामा १६ घण्टा त फ्री छौ। बाँकी ८ घण्टा योगमा अवश्य रहनुपर्छ। तिमी हौ कर्मयोगी। बाबा भन्नुहुन्छ सबैकुरा गर्दै मेरो यादमा बस। नरबाट नारायण बन्ने पुरुषार्थ गन्यौ भने जबरदस्त कमाई गर्न सक्छौ। ठूला-बडा व्यक्तिहरू पनि आउनेछन्। तर टू लेट। तिमीहरूमा पनि धेरै छन्, जसले भन्छन्— हामी लक्ष्मीलाई वा नारायणलाई बरण गर्नेछौं, फेरि घरी-घरी भुल्छन्। यस्ता धेरै छन्, जसले भन्छन्— शिवबाबा यिनमा आउनुहुन्छ, यो कुरा हाम्रो बुद्धिमा बस्दैन। कुनै शक्ति छ, आकर्षण छ, तर बच्चाहरूले बाबालाई चिन्दैनन् किनकि शास्त्रमा बाबा आउनुहुन्छ— यस्तो कुरा छैन। गीता हो सबैभन्दा उच्च शास्त्र। त्यसमा पनि मनुष्यको नाम राखिदिएका छन्। फेरि जो सर्वोच्च भगवान् हुनुहुन्छ, फेरि उहाँको नाम पछि बनेका शास्त्रमा कसरी आउँछ? बाबा भन्नुहुन्छ कति भूल गरेका छन्। मैले नै यो रुद्र यज्ञ रचेको हुँ। कृष्णलाई त भन्दछन् श्याम-सुन्दर। राधा-कृष्ण नै लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। उनैले पूरा ८४ जन्म लिन्छन्। ८४ लाख भने पनि त्यसमा पहिले स्वर्गमा आउनेवाला त लक्ष्मी-नारायण नै हुन्। बाबा सम्झाउनुहुन्छ— तिमी देवी-देवता धर्मकाहरूले नै ८४ जन्म लिएका हौ। तिमी नै नम्बरवन थियौ। तिम्रो नै अब राजधानी स्थापना भइरहेको छ। लक्ष्मी-नारायण तिम्रै माता-पिता थिए। अब तिम्रो राजधानी बनिरहेको छ। तिमी अहिले सम्पूर्ण बनेका छैनौ। अवश्य बन्नु छ। त्यसैले त सूक्ष्मवतनमा साक्षात्कार हुन्छ। आफूलाई सम्पूर्ण फरिश्ता सम्झन्छौ। फरिश्ता बनिसके पछि मात्र लक्ष्मी-नारायण बन्छन्, उनको पनि साक्षात्कार हुन्छ। तत्त्वम, तिमी पनि बनिरहेका छौ। कति राम्ररी सम्झाइन्छ। आजकल स्कुलमा पनि गीता पढाउँछन्, जो पढेर होसियार बन्छन्। उनीहरूले फेरि अरूलाई पढाउँछन्। पण्डित बन्छन्। सुन्नेहरू धेरै शिष्य हुन्छन्। बोली मीठो हुन्छ, राम्रो सँग श्लोक आदि कण्ठ गर्छन्। तर केही पनि मिल्दैन। तमोप्रधान बनिसकेका छन्। बाबा नै आएर सतोप्रधान बनाउनुहुन्छ, त्यो पनि नम्बरवार पुरुषार्थ नै अनुसार बन्छन्। सबै आत्माहरू शक्तिमान् हुन सक्दैनन्। बाबालाई सर्वशक्तिमान् भनिन्छ। लक्ष्मी-नारायणलाई भनिदैन। शक्तिको कुरा अहिले हुन्छ। अहिले तिमीले राजाई लिइरहेका छौ। अहिले तिमीलाई वर मिलिरहेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ अमर भव,

बाँचिराख। सत्ययुगमा तिमीलाई कालले खाँदैन्। त्यहाँ त मृत्यु अक्षर नै हुँदैन्। यस्तो भनिँदैन्— फलानो मर्न्यो, तिमीले भन्छौ— म पुरानो बूढो शरीर छोडेर नयाँ लिन्छु। महाकालको पनि मन्दिर छ। त्यसमा केवल शिवलिङ्ग राखेर ध्वजा पताका आदि लगाएका छन्। यस्ता धेरै पत्थर हुन्छन्, जहाँ सुन आदि लागेको हुन्छ। फेरि घोटी-घोटी बनाउँछन्। नेपालको नदीको बालुवामा सुन बगेर आउँथ्यो। सत्ययुगमा तिमीलाई धेरै सुन मिल्छ। अहिले त सुन छँदै छैन, एकदम खतम भएको छ। खानीहरू सबै खाली भएका छन्। स्वर्गमा सुनका महल बन्छन्। फेरि हामीले आफ्नो स्वर्गको स्थापना गरिरहेका छौं। यस्ता धेरै बच्चाहरू छन्, लेख्छन्— बाबा हामी हजुरको बनेका छौं। कहिले देखेका पनि छैनन्। अहिले तिमी अमरलोकको लागि शिवबाबाबाट अमरकथा सुनिरहेका छौ। निश्चयबाट नै विजय हुन्छ। निश्चय पनि पक्का हुनुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) निश्चय बुद्धि बनेर एक बाबा सँग पूरा-पूरा लव राख्नु छ। बाबाको आज्ञामा चलेर मायामाथि विजय प्राप्त गर्नु छ।
- २) शरीर निर्वाहको लागि कर्म गर्दै, कर्मयोगी बन्नु छ। यादको चार्ट ८ घण्टा सम्म अवश्य बनाउनु पर्छ।

वरदानः— स्मृतिको महत्त्वलाई जानेर आफ्नो श्रेष्ठ स्थिति बनाउने अविनाशी तिलकधारी भव

भक्तिमार्गमा तिलकको धेरै महत्त्व छ। जब राज्य दिन्छन् त्यतिबेला तिलक लगाउँछन्, सुहाग र भाग्यको निशानी पनि तिलक हो। ज्ञानमार्गमा फेरि स्मृतिको तिलकको धेरै महत्त्व छ। जस्तो स्मृति त्यस्तै स्थिति हुन्छ। यदि स्मृति श्रेष्ठ छ भने स्थिति पनि श्रेष्ठ हुन्छ। त्यसैले बापदादाले बच्चाहरूलाई तीन स्मृतिको तिलक दिनु भएको छ। स्वको स्मृति, बाबाको स्मृति र श्रेष्ठ कर्मको लागि ड्रामाको स्मृति— अमृतबेला यी तीन स्मृतिको तिलक लगाउने अविनाशी तिलकधारी बच्चाहरूको स्थिति सदा श्रेष्ठ रहन्छ।

स्लोगनः— सधैं राम्रो-राम्रो सोच्दै रह्यौ भने सबै राम्रो हुन्छ ।

